

РЕШЕНИЕ

№ 7565

гр. София, 03.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **3569** по описа за **2013** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/ срещу РЕШЕНИЕ от 30.01.2013г. по нахд №17327 от 2011г. по описа на СРС, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №0156 от 12.08.2011г. издадено от председателя на КРС, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция от 60 000лв. на основание чл.325, ал.1 от Закона за електронните съобщения.

По изложените в жалбата касационни основания за неправилност на решението на СРС –се моли същото да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което се потвърди НП. В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба оспорва същата чрез адв.Ц., който моли решението на СРС като правилно и законосъобразно да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП предлага се уважи жалбата като основателна.

Административен съд София-град въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното

СРС е приел, че НП е издадено от компетентен орган, но при допуснати съществени процесуални нарушения. В тази връзка е споделил довода в жалбата за нарушение на чл.34, ал.1 от ЗАНН доколкото е прието, че АУАН е съставен след тримесечния срок от откриването на нарушителя. Прието е, въз основа на сигнала на „Б.” до КРС от 01.11.2010г. е съставен протокол от 08.12.2010г., от 09.12.2010г. вкл.

последният протокол е от 24.02.2011г., от който обаче не тече 3-месечният срок. Според СРС началният момент на срока е 01.11.2010г., която е датата на узнаване на нарушението и на нарушителя, съответно АУАН е от 24.02.2012г.. Отделно е констатирано, че още на 08.12.2010г. при първата проверка на сигнала – са формирани изводи за неговата основателност, поради което реално органът е имал доказателства за извършеното нарушение и за нарушителя.

Във връзка с гореизложеното трябва да се има предвид, че описаната в НП фактическа обстановка е следната: в АУАН и НП е посочено, че на 30.08.2010г. в [населено място] [фирма] като абонат -в дирекция продажби на „Б.” е подала заявление за пренасяне на конкретен мобилен №. На 07.09.2010г. приемащият доставчик е изпратил заявлението до даряващия доставчик „Г.”, което заявление от последния е било получено още на 07.09.2010г.. На 09.09.2010г. „Г.” уведомява „Б.”, че отказва преносимост на заявения номер по причина, че абонатът дължи неустойки. Наказващият орган е приел, че не са били налице основанията за отказ, разписани в чл.30, ал.1 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществената мобилна услуга /ФС/. Посочено е, че съгласно т.2,7,1 от Разрешение №01399 от 08.04.2009г. за ползване на индивидуално определен ограничен ресурс номера –предприятието е длъжно да осигурява възможност на своите абонати да запазват национално значим номер при промяна на доставчика на телефонната услуга, поради което дружеството е нарушило чл.325, ал.1 от ЗЕС вр. с чл.31, ал.1 от ФС вр. с т.2,7, 1 от Разрешението.

От друга страна в касационната жалба се твърди, че проверката по сигнала респ. жалбата в КРС се извършва от определени инспектори и с получаването на всяка жалба не започва да се отброява срока по чл.34 от ЗАНН, а същият започва да тече след извършване на проверка по изложените факти.

Съдът намира касационната жалба за неоснователна. Споделя извода на СРС, че в производството е допуснато нарушение на чл.34 от ЗАНН. Преценката за това кога е станал известен нарушителят е конкретна и се прави за всеки случай. Правилно СРС е приел, че още с депозирането на сигнала от „Б.” на 01.11.2010г. за актосъставителя е бил ясен нарушителят, тъй като в сигнала освен данни се съдържат и писмени доказателства, от които се установява нарушението. Съставените впоследствие протоколи само обективират изложените в сигнала факти, като не са свързани с изясняването на спорни обстоятелства или събирането на допълнителни доказателства. Ако в сигнала нямаше достатъчно данни за това какво е нарушението и кой го е извършил и органът събираще допълнително информация – тогава би било основателно възражението на касатора, че входирането на жалбата не може да постави началото на срока по чл.34 от ЗАНН. С оглед гореизложеното правилно въз основа на конкретната преценка СРС анализирайки сигнала, неговото съдържание вкл. и съставените въз основа на същия протоколи – е достигнал до констатацията за наличието на нарушение на чл.34 от ЗАНН. Фактът, че ответникът няма достатъчно кадрови ресурс да извърши своевременна проверка за основателността на сигнала – е ирелевантно обстоятелство вкл. доводът, че само конкретни длъжности лица могат да разгледат същия в КРС.

Следователно – решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. с чл.63, ал.1 изр.2-ро ЗАНН - Административен съд-София град VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.01.2013г. по нахд №17327 от 2011г. по описа на СРС.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.